

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Przedszkolu nr (...) w P.
o ustalenie wypadku przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 lipca 2020 r.,
zażalenia powódki na postanowienia Sądu Najwyższego - Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych
z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt II PK 128/18,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 9 czerwca 2017 r. oddalił apelację powódki B. K. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 lipca 2015 r. w sprawie przeciwko Przedszkolu nr (...) w P. o ustalenie wypadku przy pracy. Pełnomocnik z urzędu powódki zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 7 maja 2019 r., II PK 128/18, odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na postanowienie Sądu Najwyższego odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wniosła osobiście sporządzone zażalenie, ponawiając przedstawione w skardze kasacyjnej zarzuty dotyczące zasadności

powołania przez Sądy obu instancji orzekające w sprawie biegłych z zakresu chemii, toksykologii i pulmonologii zamiast biegłych z zakresu alergologii, jak też kwestionujące rzetelność wydanych w tej sprawie opinii biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne i z tego powodu zostało odrzucone.

Po pierwsze, zgodnie z art. 87¹ k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (§ 1 zdanie pierwsze). Zasada ta nie ma zastosowania wyłącznie w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (§ 2).

Wszystkie zatem czynności procesowe przed Sądem Najwyższym muszą być podejmowane przez adwokata lub radcę prawnego; czynności samej strony lub pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym – jeżeli nadano im formę pisma – podlegają rygorowi przewidzianemu w art. 130 § 5, tj. podlegają zwrotowi bez wzywania o usunięcie braków, chyba że ustawa stanowi inaczej. Inny rygor przewidują przepisy normujące dopuszczalność środków odwoławczych i środków zaskarżenia objętych przymusem (zażalenie do Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, skarga o wznowienie postępowania); w takich wypadkach środek zaskarżenia podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. obejmuje – co do zasady – wszelkie postępowania, które należą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy także zażalenia wnoszonego do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem osobiście przez samą stronę jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c.

(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77; z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, LEX nr 1408689; z dnia 28 marca 2018 r., V CZ 16/18, LEX nr 2495976). Zażalenie wniesione osobiście przez stronę podlega zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej.

Po drugie, wymaga wyraźnego podkreślenia, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego lub środka zaskarżenia od postanowienia Sądu Najwyższego odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2006 r., III UO 2/06, LEX nr 1101299; z dnia 5 grudnia 2007 r., II UZ 36/07, LEX nr 161858; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877; z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837 i z dnia 21 września 2010 r., III PO 4/10, LEX nr 667492). Wobec powyższego zażalenie nie przysługuje ani na postanowienie Sądu Najwyższego o odrzuceniu skargi kasacyjnej – poprzednio kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 września 2004 r., II UZ 39/04, LEX nr 1619580, z dnia 15 listopada 2004 r., II UO 3/04, LEX nr 1619579), ani na postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.